

Arrest

nr. 165 107 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische herkomst te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2015 werd ingediend door:

Naam: R(...)

Voornaam: R(...)

Nationaliteit: van Joegoslavische herkomst

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 04.02.2002 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden met een bijzondere verbeurdverklaring wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en voor weerspanningheid.

Betrokkene werd op 05.10.2007 veroordeeld (bij verstek) door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van €100,00 (x5,5 = €550 (vervangende gevangenisstraf: 1 maand)) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

Betrokkene werd op 18.03.2009 veroordeeld (bij verstek) door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden, geldboete van €100,00 (x5,5= €550) (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) wegens afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden.

Betrokkene werd op 09.02.2010 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen (op verzet dd. 05.05.2009) tot een gevangenisstraf van 2 jaar, geldboete €100,00 (x5,5= €550) (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en een ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 Strafwetboek 5 jaren wegens verkrachting op een meerderjarige; mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onderbevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die, uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de bekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer; opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond.

Uit de ernst, de aard, en het recidivisme van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, traditioneel gehuwd met zijn partner. Uit dit partnerschap werden vier van de Belgische minderjarige kinderen van betrokkene geboren, waaronder de referentiepersoon, respectievelijk op 06.06.1997, 01.11.1998, 01.05.2001 en 26.07.2004. Desondanks heeft betrokkene zich er in deze periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. De aard van de veroordelingen, zijnde onder meer (herhaaldelijke) opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote en zijn kinderen, getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin en de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat betrokkene en de referentiepersoon bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het vierde middel werpt de verzoekende partij onder meer de schending op van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt onder meer als volgt:

"(...) Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing steunt zich op vier strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker tussen 2002 en 2010. Het gaat om feiten van diefstal, slagen en verwondingen tegenover echtgenote en kinderen, afpersing en verkrachting. Verzoeker heeft de straffen uitgezeten. Hij is terug gaan inwonen bij zijn partner en de zes kinderen. Op 20.8.2015 is er een zoon geboren. Momenteel woont hij samen met partner en zeven kinderen. Verzoeker is verzoend met zijn echtgenote en kinderen en de samenleving verloopt nu volledig correct. Artikel 43 vreemdelingenwet bepaalt strenge voorwaarden om het verblijf te weigeren. Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor de maatregel. Nochtans is de bestreden beslissing uitsluitend gesteund op de strafrechtelijke veroordelingen. De bestreden beslissing faalt verder waar het uit de strafrechtelijke veroordelingen afleidt dat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving. De laatste veroordeling dateert van februari 2010 en ging over feiten van 2008. Het gaat om een veroordeling die op datum van beslissing meer dan vijf jaar en zes maanden oud was. Er is geen enkel onderzoek geweest naar het gedrag van verzoeker in die periode. Minstens staat vast dat hij in die vijf jaar en zes maanden zich aan geen enkel misdrijf meer schuldig heeft gemaakt. De beslissing kan zonder dit onderzoek en zonder overwegingen op dit punt

niet louter op basis van de veroordelingen zelf stellen dat er nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde is.(...)"

2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande in de nota onder meer het volgende:

"(...)De verwerende partij [...] heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker maar liefst vier keer veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Antwerpen. Verzoeker werd een laatste keer veroordeeld op 9 februari 2010 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete en een ontzetting van bepaalde rechten wegens verkrachting van een meerderjarige, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige en echtgenote. Het vonnis luidt onder meer als volgt: "(...) Verzetdoende partij R(...) wordt vervolgd wegens verkrachting van zijn partner en slagen en bedreigingen aan zijn partner en twee van haar minderjarige kinderen op 10 februari 2008. Verzetdoende partij R(...) betwist de feiten van verkrachting van zijn partner. Alle feiten, ook deze van verkrachting, zijn bewezen op grond van de geloofwaardige verklaring van het slachtoffer, de 10-jarige S(...), die samen met haar broer S(...) (...) spontaanaangifte van de feiten gering doen bij de Politie, waarna de politie (...) verzetdoende partij R(...) drinken en met een kwetsuur aan de rechterhand aantrof in zijn woning. (...) De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de lichamelijke en seksuele integriteit van anderen, waaronder ook minderjarigen. De rechtbank tilt zwaar aan het feit dat verzetdoende partij R(...) de feiten pleegde tegen een persoon met wie hij een affectieve band heeft of gehad heeft, en tegen minderjarigen die een tijdlang deel uitmaakten van zijn gezin. Verzetdoende partij werd in het verleden reeds veroordeeld wegens gewelddelicten tegen zijn partner en heeft hieruit geen lering getrokken. (...) Gelet op zijn eerdere veroordelingen komt verzetdoende partij niet meer in aanmerking voor de gunst van de opschorting, noch voor enig uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf. (...) "(eigen onderlijning) Uit een lezing van het vonnis van 9 februari 2010 blijkt dat de aandacht werd gevestigd op het totaal gebrek aan respect van lichamelijke en seksuele integriteit van anderen, waaronder minderjarigen en dat hij in het verleden reeds veroordeeld werd voor geweld tegen zijn partner en hieruit niet heeft geleerd. Gelet op voorgaande is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker, desondanks zijn huwelijk en vier Belgische minderjarige kinderen, er zich toe laten verleiden heeft de wetten en regels in België niet te respecteren en dat de aard van de veroordelingen, zijnde onder meer de herhaaldelijke opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote en kinderen, allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin en de Belgische referentiepersoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Het is evenmin kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van een regulier verblijfsrecht. [...] M.b.t. de schending van de openbare orde en de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet kan nog verwezen worden naar de volgende rechtspraak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 136.593 van 19 januari 2015 onder meer wat volgt: "(...) Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat duidelijk blijkt dat hij zijn leven heeft gebeterd en actueel geen risico meer vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, nu hij na zijn voorlopige invrijheidstelling op 25 januari 2013 nog twee maal werd veroordeeld wegens een inbreuk op de vervallenverklaring van het recht op sturen en hij volgens een politieverslag op last van het parket van Tongeren werd aangehouden voor een autodiefstal. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, rekening houdend met de herhaalde inbreuken op de openbare orde die verzoeker pleegde, het gegeven dat hij mede schuldig is aan de dood van zijn vroegere echtgenote, hij in het verleden zeer agressief bleek te zijn en hij na zijn vrijstelling dadelijk opnieuw in aanraking kwam met het gerecht, in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft concrete feiten in aanmerking genomen en er moet op worden gewezen dat tal van inbreuken niet meer kunnen worden betwist gezien verzoeker ervoor werd veroordeeld. Verzoeker voert aan dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet volstaan om hem, in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf van meer dan drie maanden te ontzeggen, maar lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat verweerder wel degelijk vermag rekening te houden met de feiten die tot een strafrechtelijke veroordeling aanleiding gaven en met het feit dat er een opeenvolging is van strafrechtelijke veroordelingen om hieruit te deduceren dat hij een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekers beschouwingen omtrent het feit dat hij nog niet veroordeeld werd voor autodiefstal en dat er geen bewijzen zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog geen inbreuken zou begaan op de wetgeving inzake verdovende middelen doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.'(...)" (...)

Zie ook: "Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar

door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...) Teneinde de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, wees verweerder immers op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik en drugshandel – en dus op de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten.” (R.v.V. nr. 120 341 van 10 maart 2014) (...)”

2.3. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van vader van vier kinderen met de Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de Richtlijn Vrij verkeer). De Raad acht het gepast om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving” de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. Deze interpretatieve rechtspraak kan, louter ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar worden geacht op familieleden van Belgische onderdanen.

In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de verwerende partij over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het wordt niet betwist dat, zoals de verzoekende partij aanvoert, de laatste veroordeling van verzoeker dateert van februari 2010 met betrekking tot feiten van 2008 en dat de veroordeling dus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing meer dan vijf jaar en zes maanden oud was, dat hij zijn straf heeft uitgezeten, ondertussen terug bij zijn gezin is gaan inwonen en dat hij zich in die tijd aan geen enkel misdrijf meer schuldig heeft gemaakt. In die zin kan thans niet zonder meer staande worden gehouden dat *“uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten, blijkt dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.”* De actuele bedreiging vereist, zoals reeds gesteld, in de regel immers dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Hierover wordt in de bestreden beslissing echter niet gemotiveerd en de opsomming van de feitelijke elementen die werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden weigeringsbeslissing geven daarvan ook geen blijk. Verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij betoogt dat de beslissing zonder onderzoek naar het gedrag van verzoeker in de afgelopen vijf jaren en zonder overwegingen op dit punt niet louter op basis van de opgesomde gegevens en veroordelingen stellen dat er nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende dreiging van de openbare orde is. De Raad meent dan ook dat verweerder op grond van de voorliggende feiten op kenelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker nog een actuele bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

2.4. Het vierde middel is in de besproken mate gegrond.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS